

Simona Bohatá

KLIKAŘ BENY

Host

*Jindřichu Štreitovi a mému muži,
mým oblíbeným fotografům.*

© Simona Bohatá, 2021

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0868-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-0869-3 (EPUB)

ISBN 978-80-275-0870-9 (MobiPocket)

Fabrikant

Seděl před boudou a přivřenýma očima pozoroval skalní výstupek vysoko nad sběrnou. Když se větve nahoře začaly hýbat, musel se v duchu smát. Věděl, že malej smrad je tam zase. Z křoví vylezla ježatá hlava a chvíli se dívala na Fabrikanta. Dělal dál, že spí. Jako každé den. Vedle hlavy se vysunula hubená ruka a začala dolů spouštět lano s hákem na konci.

Má to ten hajzlík vymakaný, to se musí nechat, pomyslel si Fabrikant a sázel se sám se sebou, kdy se smradovi povede zaseknout hák za balík novin. Jednou, dvakrát, pětkrát.

Dneska se mu nedařilo a smrad se začínal mračit. Zkusil to vedle — a vyšlo to. Dvakrát cuknul, aby se hák pořádně zasek, a potom začal pomalu přitahovat. Pod plošinou se mu náklad zhoup a smrad se vyklonil skoro do půl těla přes převis, aby ho zachytil. Jednou hubenou rukou se přidržoval drolivý skály a druhou vytáhl balík. Fabrikant viděl i na tu dálku, že se šklebí námahou. Potom se hlava stáhla do křoví a za ní kolíbavě zmizely i noviny.

Tak to bysme měli. Fabrikant se podíval skrz okno do boudy na hodiny. Do pěti minut je hajzl tady. Pomalu

vstal, vrazil ruce do montérek a prošel boudou na druhou stranu k váze. Smrad právě sbíhal klikatou cestičkou po patách dolů a pod nohama se mu sypalo kamení. V sepnutých rukách před sebou táh ukradený noviny. Fabrikantovi se zdál ještě hubenější než včera.

Smrad beze slova hodil balík na váhu.

„Kde to furt bereš, Kabanos?“

„Doma. A neříkejte mi Kabanos.“

„Doma, jo? Vy ste ňáký čtenáři, Kabanos...“

Smrad se zamračil.

„Jo. A co má bejt? Dáte mi prachy? Dost pospíchám...“

„Co dělá brácha, Kabanos? Že se nestaví...“ Fabrikant to protahoval. Bavilo ho dělat si ze smrada šoufky. Pomalu otevřel plechovou pokladnu a přitom pozoroval, jak se smradovi napnul krk. Nabral do hrsti pár drobnějších a přesypával si je z dlaně do dlaně.

Smrad natáh ruku.

Fabrikant mu do ní nasypal desetníky.

„To je málo. Máte mi platit podle váhy.“ Smrad si přesypal mince do kapsy a znovu natáh ruku.

„No, Kabanos. Já asi už ten tvůj papír vykupovat nebudu...“ řekl Fabrikant strašně pomalu a s potěšením pozoroval, jak se smrad lek a zavřel dlaň.

„No tak jo...“ Smrad se zadíval na špinavý plakát a čet: „Vykupuje-me barevné kovy... Co to je?“ otočil se k Fabrikantovi.

„No, červený, zelený, ale hlavně zlato, Kabanos.“

„Háháhá... Se zeptám bráchy.“ Smrad nakop šutr a trefil plechovou ohradu sběrnou.

„Hele, padej, nemám na starost jen tebe.“

Ale smrad pořád nic. Místo toho ukázal na druhéj konec dvora a zeptal se: „Co je tamto? To je nákej hrob, nebo co?“

Fabrikant se zamračil.

„Jo. Hrob.“

„Lidskej?“ vyzvídál smrad furt pryč.

„Jo. Čeká, až tě tam zakopu,“ odsek mu Fabrikant, ale smrad se nedal.

„Háhá, je tam tak akorát nákej podělanej čokl... ne-jsem dnešní.“

„Znovu ti říkám, seber se a padej...“ houk Fabrikant a vypadal už dost vytočeně.

Smrad se proto raději obrátil a mazal k bráně, jednu ruku vraženou do tepláků, aby mu nevypadly drobný z kapsy.

Kdyby to nebyl Benyho brácha, nakopal bych mu prdel, řek si Fabrikant snad postý. Něco na tom hajzlíkovi mu připomínalo jeho samotnýho. Taky jako malej krad, ale takhle vymakaný, že by čórovali přímo ve sběrně, to nikoho nenapadlo. S vysočanskejma klukama chodili krást železo na fabrickej dvůr a tahali ho do sběru. Moc nebezpečný to nebylo, protože hlídači byli zalezlí a jinejm to bylo fuk.

Oproti ostatním navíc pociťoval zlomyslnou radost, protože fabriku včetně dvora komunisti ukradli jeho dědovi. Děda ho vodil kolem plotu a ukazoval mu, kde měl dílnu, kde udělal první kolo s motorem a kde učil jeho tátu na soustruhu. Tátovi se to potom hodilo, protože ho vyhodili ze školy.

„Jeníčku, podívej, za tím velkým oknem jsem míval kancelář...“ Dědovi se třásla ruka i hlas, když mu ukazoval, kde byl nápis *Motorová kola pro muže i ženy*.

Jeníčku mu říkal jenom děda. Táta s mámou mu říkali Honzíku. Když ve škole vyplňovali žádosti o studium, řek mu ředitel: „Á, pan fabrikant by chtěl na študia...“ To odpoledne šli s Rudlou a Vencou přes Vápenku na Židovský pece. Zašili se na svý místo a Rudla povídal:

„Se z toho neposerem, volové, mě nepustěj ani na normální učňák, svině... že fotr sedí...“

„No jo, vole, kdyby aspoň seděl za rozkrádačku, vole, ale chycenej na čáře, to je nejvíc zkurvená smůla, vole...“ Venca se odmlčel.

„Vim taky. Nejvíc mě sere, že fotr na nás sral a já eště vodseru, že ho čapli, to je fakt zkurvený, tohleto...“ Rudla típ zbytek lípy a zapálil si novou. Zasmál se a otočil se k Honzovi.

„A co ty, Fabrikante? Co dál, když ne *štúdyja*?“ napodobil posledním slovem ředitele.

Od tý doby byl Fabrikant. Venca sice pozdějc zdrhnul, ale Rudla, kterej k němu do boudy chodíval hrát ferbla, naučil na Fabrikanta i všechny vágusy, co mu do sběrný tahaj kradený železo.

Vlastně se musí nechat, že měl nakonec kliku. Přežil zednickej učňák i vojnu, i když ho poslali až za Prešov. Malá zaflusaná posádka, kterou vedli mazáci se škraloupy ještě z civilu. Lampasáci jim dovolili všechno, aby mohli celý dny chlastat první ligu. Fabrikantovi pomohlo, že měl v papírech zedníka, většinou ho nechali bejt. Nejhůř na tom byli český kluci po vejšce. Ty slovenský mazáci nenáviděli nejvíc, protože *vejšky* to schytaly jen na rok a protože byly z Čech. Jeden to odskákal natvrdo. Jeho mámě poslali telegram: *Zomrel vo výkone vojenskej*

služby. Akorát že zrovna vykonával něco úplně jiného. „Umlátili ho při srání, vole,“ řekl Fabrikantovi jinej bažant, když balil věci mrtvého kamaráda a brečel, protože tam zůstal úplně sám a měl nahnáno.

„Honzíku, přijed' po vojně za námi, je tu krásně,“ psala mu máma z Beskyd, kam se s tátou mezitím odstěhovali, ale to nebylo nic pro něho. Táhlo ho to zpátky na Žižkov. A tak je tady. Na hraně Žižkova a dědových Vysočan a za hranou, kam už nekoukaj holky, co chtěj hnízdit, ale jen takový jako Julka.

Za Julku byl Fabrikant rád. Holka z ubytovny, fluktuantka, hráčka na hřeben a zpěvačka sprostejch písniček. Někdy se u něho ulejšovala přes den, kecla si na váhu, hrála na hřeben omotaněj hajzlpapírem a na fleku veršovala podle toho, kdo zrovna přišel.

„Ty si vágus, já sem zase štětkáá, pocem ke mně, dělej mi to hnedkáá...“ ječela na mladýho vandráka, kterej přitáh od nádraží kus zlámanýho zábradlí.

„Máš talent...“ říkával jí Fabrikant. Julka ho bavila.

Někdy zůstala přes noc, ale Fabrikant ji vždycky vypakoval brzy ráno. Báł se, aby ji tam nenachytala bába Líbalová, která jeho sběrnou měla v referátu.

„To víte, soudr... no, vy nejste... to je jedno, prostě, to víte, kontrolovat, to já vás musím...“ říkávala mu Líbalová a Fabrikant dobře věděl, že i ona se tam chodí ulejšvat jako Julka. Jenže s Julkou byla sranda a na Líbalku si musel dávat majzla, protože by ho mohla přeložit, a to by moh skončit třeba v multikáře a zametat vajgly po celým Jarově.

Z podvečerního přemítání ho vytrhlo rachotání kamení, jak někdo sbíhal ze svahu. Ani se nemusel otáčet, Benyho

poznal po zvuku. Jen zved ruku na pozdrav a sáh za sebe do kýble s vodou. Vytáh lahev a popaměti našmátral pod lavicí přivázanou otvírák.

Beny seběh akorát, aby zaslech, jak zátka cinkla při dopadu o ostatní, a rád se napil vychlazeného piva. Na to, že byl skoro podzim, bylo pořád hodně teplo. Sed si a nabíd Fabrikantovi cigaretu.

„...že deš,“ cinknul svou lahví o jeho Fabrikant na pozdrav. „Akorát mi došly.“

Beny vyndal ještě jednu nenačatou krabičku a položil ji vedle Fabrikanta, kterej potěšeně hvízd a kejv místo díků.

„Hele, Beny, ten váš smrad už mě sere. Nemůže sem lízt třikrát do tejdne, trochu ho zkroť...“

„No jo, já mu domluvim... Von šetří na revelky.“

„Ať řekne fotrovi, vole... já nejsem charita...“

„Fabry, neblbni, stejně je to jedno, nic tě to nestojí... Náš fotr je debil, dyť víš.“

„Já vim, ale sere mě. Je drzej... Jo, hele, Beny, Julka říkala, žes jí slíbil nějaký fotky, jaks ji tady fotil na váze a tak... furt mě s tím otravuje,“ změnil Fabrikant téma.

„Jo, já vim. Jenže nemůžu vyvolávat. Fotr mi vyhrožuje, že mi všechno vyháže, prej ho s tím seru.“

„Dyť máte barák... se tam nevejdete?“ Fabrikant pomyslel na svoji jednu cimru v podnájmu, kam skoro nechodí, a vrtěl hlavou. Chvíli kouřili a dívali se do skály, nad kterou zapadalo slunce. Pak Fabrikant dostal nápad.

„Ty, hele, Beny. Tak to přitáhni...“

„Co jako?“

„Ty verky na focení, vole... Můžeš si je dát dozadu do cimry. Jen by se tam musela natáhnout voda, ale to by se asi dalo...“

Beny byl ohromenej a skoro dojatej, a aby to zaplašil, potáh naposledy z cigarety a potom dlouho šmrldal vajg-lem o zem.

„Ty, Fabry, díky, to bych moh... to bych... byl moc rád... hned zejtra to přestěhuju.“ Beny byl nadšenej. Nemusel by se bát, že mu fotr zase zničí nedosušený filmy, a hlavně se furt bál o zvětšováč. Že fotra chytne kvartální rapl a že mu ho rozmlátí stejně jako magneták.

„To ses předved, dědku, takhle mu blbnout hlavu,“ nadával kdysi fotr dědovi, když dal Benymu starou flexaretu a učil ho fotit. Děda jen máv rukou a bylo mu fuk, že fotr dál vyšiluje.

„...doma nic neudělá, na školu sere a ty mu eště dávej dárečky...“

Fotr byl tenkrát nasranej, ale rozflákat Benymu foťák od dědy se neodvážil. Jenže děda už byl pár let po smrti a Benyho neměl kdo bránit. Bál se o svý cajky čím dál víc a Fabrikantova nabídka mu doslova vyrazila dech. Najednou se nemoh dočkat, až si to všechno sbalí. Vstal, řek: „Tak zejtra... řekni Julce, že jí ty fotky udělám jako první...“ a rozběh se proti svahu.

Fabrikant se líně protáh, díval se za Benym, a právě když si v duchu říkal: jo, hochu, to už je dávno, kdy si byl takhle čilej, objevil se mezi vratama Hany. Jeden takovej, co se z váguse se šrotem stal jeho kamarádem. Teď se zastavil, cvrnk do klobouku na pozdrav a houk na Benyho: „Hele, mladej, dneska ňák brzo, ne?“

Beny se ohlíd a zašklebil se.

„Nazdar, Hany, já teď už musím, ale uvidíme se, ne?“

„No jo, dyť tu nejsem naposled,“ řekl mu Hany. Fabrikant se jim připlét do hovoru a zavolal:

„Bodejť by ne, tendle somrák cejtí vychlazený potěšení až dólu na Vohradu...“

Beny se zasmál. Měl rád tyhle dva pohromadě. Uráželi se navzájem stejně, jako si jiný vyznávají lásku. Zamával jim a konečně zmizel v křoví.

Hany se dopajdal k boudě a sed si místo Benyho.

„Tak mě dneska ta hnáta bere, čoveče, asi se zkaží počasí,“ sáh do kapsy a hodil Fabrikantovi do klína krabičku startek.

„Na víc teďkonc nemám,“ řekl, jako by to jindy bylo jiný. Fabrikant máv rukou, zaklonil se, popaměti zašátral v kýblu a nacvičeně vytáh dvě lahve najednou. Zátky cinkly o zem a potom o sebe zazvonilo sklo, jak si ťukli. Hany si zhluboka přihnul, zešíroka mlask a spokojeně zamručel. Ukázal hrdlem lahve směrem ke svahu a zeptal se:

„Už je tu víc než doma, co?“

„No jo, kdyby jen von, i ten jejich malej spratek. Že já s nima nevyběhnu,“ odpověděl Fabrikant a rychle zamrkal, aby mu nebylo vidět do očí, ale Hanyho nezblb.

„Co to meleš? Dyť seš rád, jinak by sem nelezli,“ smál se Hany a dodal: „Seš jako já, ty starej zmetku...“

„No jo, to je ale vodhalení...“ zabručel Fabrikant a přemejšlel, co řekne, až Hany zjistí, že má Beny v boudě fotokomoru. Smíchy se posere, to by ho nesměl znát.

Chvíli mlčeli a každé si přemejšlel o svém. Fabrikant počítal, jak dlouho už se s Hany zná, a došel k závěru,

že odjakživa. Hany ucucával lahváče a vzpomínal na to, jak to bylo předtím, než se dolním Žižkovem prohnaly bagry a buldozery a smázly jeho dům, hospodu a všechno, co znal a co měl rád. Tak se sbalil a šel. Ale stejně nedokázal jít daleko. Upíchl se trochu vejš, v jedny cimře pod Jarovem. Tehdy měl kliku i s Klikou. Klika byla jeho pes a Hany se bál, že sehnat kvartýr s čoklem bude ještě těžší než bez něho. Naštěstí potkal dědu, co s ním někdy sedával ve starý hospodě u stolu, a ten je vzal k sobě. Jedna cimra ve dvoře, ale za pár pěttek a občas nanosit starýmu Hrnečkovi uhlí a vynýst popel.

Snad tři roky si u Hrnečka lízal rány. Nikdy by nevěřil, jak ho sebere smrt dolního Žižkova. Sou to jen baráky, jeden jako druhý, namlouval si, aby v sobě zabil dusivou lítost. Jenže mu chyběla vůně horkýho prádla z mandlu v přízemí. Chyběl mu hajzl na pavlači, z kterýho udělal trafikant Šanda hotovej čtenářskej klub, protože každěj pátek vylepoval zevnitř na dveře povídku z *Vlasty*. Nikdo mu neřek, že mu nejvíc bude chybět to, co vůbec nevnímál.

Některý věci přebolely, jen po sobě nechaly jizvy, a Hany si časem u Hrnečka zvyk, ale nic mu nedokázalo nahradit jeho hospodu a Libuši. Někdy se sám sebe ptal, jestli to byla láska mezi nima, když stačí zbourat putyku a je rázem všecko v hajzlu. Nebo bylo mezi nima tolik strachu a ostychu, že lokál byl jediný místo, kde spolu mohli bejt? Nerad vzpomínal na Libuši, když byl střízlivej. To si připadal jako idiot, že se nikdy nepokusil překonat hranici občasnejch objetí a pohlazení.

Daleko lepší bylo vzpomínat, když v sobě měl pár piv. To mu bylo jasný, že byl frajer. Copak vágus, kterýmu

stačí kavalec a pár pětetek na pivo, může k sobě připoutat tak báječnou ženskou? Byla bys se mnou nešťastná, Libuš, vzkazoval v duchu fotce ukrytý v kufru pod postelí. A když si dal navrch panáka, bylo mu jasné, že by ho nikdy nepřestala milovat a že on je velkéj sekáč, protože se vzdal jediný lásky svýho života. On, pajdavej invalida, se obětoval, aby Libuši nezkurvil život.

A co Ságo? Na tuhle vytrvalou otázku byla krátká i flaška rumu, to se pak Hany zahrabal pod peřinu a zaháněl obraz Sága spánkem.

Když ještě žila Klika, bylo to lepší. Zahřejava ho a strkala do něho čumákem, dokud ji neobjal a neusnuli spolu. Teprve potom zapomínal na kluka, co mu kdysi vlak ujel nohy a co s ním strávil poslední rok, než jim zbořili hospodu. Potom si šli každéj svou cestou, jenže Hany věděl, že Sága neměl nechat jen tak jít. Možná by Ságo neumřel. Sebevražda zimou, milosrdnej spánek po flašce vodky uprostřed zasněženého parku.

Po spánku ztěžklým vinou nemíval stání a vyrážel s Klikou na dlouhý procházky. Vyhejbal se při nich dolnímu Žižkovu, a kdykoliv si vzpomněl, že ho beznohej Ságo vítával v hospodě *čau, mrzáku*, svíralo se mu srdce smutkem.

Ságo už není, Libuše je bůhvíkde a on to dál koulí s doktorama na invalidní důchod, protože měl to štěstí, že má po karambolu s vozejkem chromou hnátu. Hodilo to pár stovek a jinak klídek. Občas sebral na přilepšenou nějaký železo a dotáh ho do sběrný. Tak se poznal s Fabrikantem.

Hany vzpomínal, kdy tu byl poprvý. Přišel do sběrný s Klikou a s kusem kolejnice a chlápek u váhy začal kušnit, že tam psi nesměj a tak podobně. Klika se schovala

za Hanyho, hlavu k zemi, přešlapovala a kňučela, protože tomu dobře rozuměla. Hany řek Klíce *klídek, holka* a chlápovi, že snad nemusí bejt hned tak zle, a potom ještě dodal: „Vona je hodnej pes, jen se bojí, když na ni někdo spustí zhurta.“ Podrbal Kliku za uchem a Klika mu opřela hlavu o nohu a mávla ocasem.

„No jo, já jen že sou tu psi zakázaný, jako tajdle v provozu...“ řek chlápek mírnějším hlasem a trochu přitom uhnul očima. Hany byl rád, že to uhrál na smír, protože tahle sběrna byla od jeho nového domova široko daleko jediná, a navíc pěkně při cestě.

Když přišel podruhý, uvázal Kliku u vchodu a Klika začala kňučet a naříkat. Asi si vzpomněla na to, jak bídně jí bejvalo u starýho Procházky, než ji Hany ukrad. Chlápek na váze chvíli poslouchal to její vytí a potom řek Hanymu: „Vono se houby stane, když si ho vezmete sem, dyť je to jen malej vořech...“

A Hany odvázal Kliku, která se mohla zbláznit radostí a skákala tak, až se chlápek rozesmál. Pozdějc, to už byli kamarádi a věděli o sobě skoro všechno, Fabrikant nechával Klíce šlupky od buřtů a zbytky leča a Klika lehávala mezi nima a nejradši se dívala na skálu nad sběrnou. Pozorovala, jak ptáci přelítaj mezi stromama vyrostlejma v puklinách, a štěkávala na kamínky padající dolů do dvora. Když přestávala chodit, Fabrikant vystrachal v koutě dvora zrezlou káru a Klika se v ní vozila jako v taxíku. Když umřela, pohřbili ji pod skálou, která se jí tak líbila.

Hany se snažil vzpomenout, kolik let je Klika mrtvá, ale brzo toho nechal. Fabrikant, jako by věděl, na co Hany myslí, ukázal hrdlem lahve někam před sebe a řek:

„Dneska se mě ten malej smrad ptal, co prej to tam je. Jestli nákej hrob nebo co. Dal sem jí tam méno, aby tam něco měla...“

Hany se snažil dohlídnout pod skálu, ale bylo to moc daleko, tak vstal a přešel dvůr až na jeho konec. Na hrobečku byla zapíchnutá tyč a na ní přidrátovaná rezavá klika. Chvilí tam stál a přemáhal náhlý pálení v očích. Ty starý parchante, Fabrikante posranej, to seš celej ty. Potom se přece jen otočil a cvrnknul do klobouku. Fabrikant mu zamával flaškou a řek:

„Dobrá, ne? Ať to má holka pěkný... pod' dopít, než z toho budeš mít větráka...“

Ten večer už toho moc nenamluvili. Pili, kouřili a pozorovali, jak ze stromů na skále kloužou vzduchem zlatý a červený listy, usazují se na balících papíru, padají do hromady železného šrotu a přikrejvaj malou psí mohylu s podpisem, kterému rozuměli jen oni dva.

Proběh suterénem do zahrady a kolem kopřiv až na její konec. Nacvičeně vyskáká po hromadě suti a usadil se na stoličce, kterou kdysi čmajznul fotrovi z dílny. Zalez mezi větve bezinek a šmíroval okna vedlejšího domu. Od té doby, co si rozřezal ruce o střepy, který přilepil starej Loupáček na společnej plot, byl Vítan opatrněj. Přestal lízt přes plot a místo toho si v něm vystříhal díru a vyšlapal si cestu k Loupáčkově třešni přímo mezi kopřivama. Že ho to nenapadlo dřív.

Poškrábal si jizvu na dlani. Jen počkej, ty starej šmejde, já ti eště ukážu...

Vzpomněl si na to, jak před pár lety s Benym házeli do dvora zapálený vlašťovky a jedna zapadla do sudu, kam Loupáček lil vyjetej olej. Takovej fajrunk Vítan nikdy předtím neviděl. Smál se jako blázen, ale Beny letěl fofrem dolů a povedlo se mu oheň udusit plechovým deklem. Ještě že tak. Vítan byl ještě blbej a nedocvaklo mu, že ostatní nedohořelý vlašťovky by dovedly Loupáčka až k nim a fotr by je oba přizabil. To nejmně.

Ve vedlejším domě vrzly dveře. Růža. Vítan sjel po zadku z hromady suti a houk na ni: „Růženo!“

„...hoj, Víťane, ty nejsi ve škole?“

„Dyť ty taky ne, tak co...“

„Jenže já už nechodim... sem ti říkala.“

„To je divný, ne? Proč nechodíš?“

„Táta říkal, že další školu nepotřebuju, že stejně budu doma...“

„Tvůj fotr je debil,“ řekl Víťan a zabrnkal prsty na reza-
vej plot. „Ty střepy mu nezapomenu, hajzlovi...“

„Ale krads nám třešně... to se nedělá.“

„Di do prdele, Růženo, stejně je necháváte spadnout.
Co umřela vaše máma, všechno vám tu padá... Hlavně že
tě pořád mlátí...“

Růžena svésila hlavu a otočila se.

„Promiň... Růžo... sem nechtěl... Náš fotr je taky kre-
tén — a mlátí nás stejně,“ dodal smířlivě.

Růžena se pousmála.

„Fakt? I Benyho?“

„Jako bys nevěděla. Benyho už ne, ale musel mu jednu líz-
nout, aby mu dal pokoj. Vod tý doby fotr dělá, že Beny neni.“

„A tebe řeže?“

„Někdy... vlastně často. Hlavně když je vožralej a ne-
stihnu se mu vyhnout. To je pak blbý.“

„A co vaše máma?“

„Máma? Pche. Dyť věčně neni doma. Se mu taky vyhej-
bá. Stejně jako tvoje. Teda předtim... myslim.“ Víťanovi
se nechtělo dál rozebírat, kterej fotr je větší idiot.

„Hele, Růžo, nevíš, co sou to barevný kovy? Jako kde se
daj sehnat. Do sběru, myslim...“

„Nóó... to je... to je třeba měď. Z tý bejvaj střechy. Ně-
kdy. Nejdřív je červená a potom zezelená.“

„To je na hovno, já potřebuju něco, co se dá normálně sebrat.“

„Jo potom třeba hliník. Toho je všude plno. Třebas přístroje. Takový ty hnusný, jako maj ve škole v jídelně...“

Vítan se zachechtal a řekl: „A taky my doma.“

„Taky některý zubní pasty sou z hliníku... Ty tuby, myslim...“

Vítan vejsknul, vyskočil a nadšením si stříhnul ve vzduchu roznožku.

„No neke... Růžo, dík! Seš poklad...“ křik na ni ještě, když vbíhal do domu. Růža se za ním dívala, dokud úplně nezmizel, a potom zvedla hlavu k jejich oknům. Na chodbě se svítilo a z ulice slyšela škytat startování pohřebáku. Zase ho přivez Kostelka, pomyslela si. Byla ráda, že se s funebrákem Kostelkou nepotkala. Někdy si na ni dovoľoval a pořád nabízel fotrovi, že mu za *to* zaplatí.

Musí vyjít nahoru potichu, aby ji fotr hned nezmerčil. Dneska mu koupila pivo i vodku. Když to vychlastá všechno, bude tuhej a dá jí pokoj.

Vítan se protáh do předsíně a neslyšně sundal z hřebíku na skříní klíče od dílny. Seběh zpátky ke sklepu a odemk. Dveře šly ztuha. Dílna, pomyslel si. Řiká tomu dílna, a kdy tu byl naposled? Otočil knoflíkem vypínače. Nic. To sem si moh myslet, ušklíb se a z kapsy vyndal baterku. Posvítíl pod regál, kde tušil krabici, kterou kdysi přitáhl fotr z práce.

„Sem poklad do rodiny, rodino... Mrkejte na to,“ řekl tehdy fotr a otevřel škatuli se zubníma pastama značky Fluora, jako by byla narvaná prachama. Matka jednu

vyndala. „No jo, to je teda terno. Až na to, že je to celý vyschlý.“ Ušklíbla se a flákla pastu zpátky do krabice. Fotr celej naběh v obličejí a škatuli mrsk proti zdi. Beny s Víťanem tehdy rychle posbírali všechny tuby a Víťan je schoval v dílně, aby fotra nepopad vztek ještě jednou.

Teď se mu to náramně hodilo. Vytáh krabici na zahradu, vydrápal se na svý místo, nožíkem rozřezával jednu tubu po druhý a vyklepával suchou modrou pastu mezi suť. Prsty měl celý namožený a byl pořezanej, ale nakonec byla škatule plná pokroucenýho hliníku. Přikryl ji víkem, převázal špagátem, proběh domem na ulici a pustil se z kopce dolů.

To budeš zírat, Fabrikante, to budeš vejrat na drát! Víťan doběh ke sběrně, prošel otevřenejma vratama a hodil krabici na váhu. Ručička se sotva pohnula.

„Hééj...“ zaječel směrem k boudě. Nic. Poškrábal si jizvu na dlani a přešláp z nohy na nohu. Prošel boudou dozadu a přitom se ohlížel, aby mu pasty někdo nevyfouk. Fabrikant seděl v křesílku a ani se neotočil. Víťan se postavil přímo před něho.

„Co chceš, smrade?“

„Sem přines sběr.“

„Že sem si nevším...“ Fabrikant významně ukázal na skálu.

„Sem přines *ba-rev-ný* kovy...“

„Ale to mi poser nohu! Tak smrad přines barevný kovy. To sou nám novoty.“ Fabrikant pořád seděl a nevypadalo to, že by se chtěl zvednout.

„Je to na váze.“ Víťan čutil do kamínku, ale jinak se nehnul z místa.

Fabrikant se otočil jen tolik, kolik mu dovolovalo kře-
sítko. Sice nemoh nic vidět, ale řek: „Todle nebereme.“

Vítan se vytočil.

„Jak — nebereme? To je podraz. To je normální sviňár-
na...“ skřehotal, a právě to nenáviděl ze všeho nejvíc. Že
když se vytočí, vyjede mu hlas do trapný fistule.

„Jestli mi to nevemete, tak vás... vážně vás udám.“ Měl
obličej sevřenej a oči špičatý a hlas se mu třás.

Fabrikant vyskočil a Vítan couvnuł. Fabrikant ho po-
pad zezadu za krk.

„Eště jednou, ty malej hajzle, eště jednou přede mnou
řekneš, že někoho udáš, a já tě ztřískám tak, že nálož od
vašeho fotra je proti tomu ukolíbavka. To si pamatuj!“
Fabrikant ho pustil, ale tak, jako by ho chtěl zahodit mezi
rezavý sudy. Vítan málem upad, ale nakonec to vybral.

„Táhni do hajzlu, zmetku mrňavej!“ Fabrikant už zase
seděl v křešítku a o beton cinkla další zátka.

Vítan si utřel nos do rukávu a couval k boudě.

„Stejně je to svinstvo...“ zavolal do Fabrikantovejch
zad. Odpověděla mu ruka, která mu ukázala vztyčenej
prostředníček.

„Co je, brácha?“ Beny šťouch do Vítana. Ten sebou jen po-
drážděně škub, ale neotočil se.

„Je to hajzl, ten tvůj kámoš... Seš s nim, protože ti do-
voluje dělat u něho fotky. Ale je to svině. Normální svině.“
Vítan zase skřehotal.

„No, říkal mi dneska, žes ho včera votravoval. A žes měl
blbý kec.“ Beny se hrabal v šupletí a vytáh krabici foto-
papíru.

„Nevzal mi futrály vod pasty, kretén. A přitom musí. Má to tam napsaný. A vyhodil mě.“

„Jaký futrály, vole?“

„Ty hliníkový. Jak fotr přines ty pasty a voni byly vyschlý. Sem to vyloupal a vodnes mu jen ty futrály. A von mě vyhodil...“ Víťanovi se zlomilo něco v krku a radši zmlknul.

Beny se rozesmál.

„No nekecej! Ty seš teda dílo. Asi neměl náladu... Sebrali Julku...“

„Ahá... Proč?“

„Někdo ji udal. Že nemaká. Dostala dvěšětrojku.“

„Co je to?“

„Paragraf, vole. Příživa. Normálně pude sedět...“

„A jak to ví, že ji sebrali?“ zeptal se Víťan pochybovačně.

„Do sběrný přišla její kámoška, jednou tam byly spolu, a prej že Julku sbalili v nákým krámu. Tak to přišla říct, asi věděla, že Julka někdy u Fabrikanta přespávala,“ odpověděl Beny a Víťan znejistěl. Asi nebylo chytrý vybalit na Fabrikanta, že ho udá. Už chápal, proč ho to vytočilo. Ale Víťan chce svý prachy.

„Beny? Jak se menoval ten pořad, co v něm dělala máma? Eště když byla v rádiu?“

„Kerej?“

„Takový ty debilní rady a porady, když ti doma nejde elektrika nebo... hahaha... pamatuješ? Jak se tam jedna bába ptala, co má dělat, když jí hovna lítaj z hajzlu.“

Beny se zasmál.

„Jo, počkej... to byly... spotřebitel... ne? Rady spotřebitelů, to je vono. Proč se ptáš?“

Vítan se zašklebil.

„Ále, jen tak, sem si vzpomněl...“

Beny odešel a Vítan vylez oknem na střechu. Na lávce za komínem bylo přesně to místo, odkud viděl všude a sám vidět nebyl. Husité si osvojili bojovou strategii — Vítan si vzpomněl, jak jim Černá vyprávěla o vozovejch hradbách. Jednou řek Benymu, když tam spolu seděli, že jejich místo je taky strategický, jako ty husitský vozy. Beny se smál a zeptal se ho, kde to vzal. Vítan mu řek o vozovejch hradbách. „Černá je tragická kráva, husiti byli, vole, normální dementi a zločinci,“ odpověděl Beny. Když se nad tím Vítan zamyslel, bylo mu jasný, že Benymu může věřit, protože Černá byla fakt kráva.

Koho se ale bude ptát na důležitý věci, jestli Benyho odvedou na vojnu? Vítana by vůbec nenapadlo na to myslet, kdyby fotr včera zase nezačal s tím, že je nejvyšší čas, aby mu vojna zatla tipec. Měl spoustu blbejch keců a bylo vidět, jak se těší, až Beny vypadne z baráku rovnou do vojenskýho mundúru. A sám měl modrou. Vítan si dobře pamatuje, jak babička jednou fotrovi povídala: proč kluka pořád cpeš na tu vojnu? Sám si prosil tátu, aby se za tebe přimluvil u doktora Veselýho. A fotr na ni vyštěk: tenkrát byla jiná doba, a měl jasně vzteka, že to řekla před Vítanem, prásk dveřma a potom hned jeli domů. Večer se Vítan Benyho zeptal a Beny ho trochu uklidnil. „Makám na tom, brácha, ale před fotrem drž hubu.“ Vítan nevěděl, co Beny podniká, ale věděl, že nikdy nemluví do větru.

Z přemejšlení ho vytrhlo vrznutí plechovýho krytu na střeše Klepetkovejch. Vítan se příkrčil a pozoroval, jak se Klepetka souká ven a usazuje se vedle otevřenýho průlezu.

Pak sáh do kapsy od montérek a vytáh nožík, chleba a syrečky a opřenej o komín si posílal sousta nožem přímo do pusy. Víťan se příkrčil za komínem a hihňal se. Čekal, až se ozve Klepetková. A taky jo.

„...a koukej to tam buď sežrat všechno, nebo to vyhod', ale domu mi to nenos...“ Zbytek slov Klepetka udusil tím, že zabouch dekl a pro sichr si na něj hodil nohy.

Víťan sáh do skrýše u komína a vytáh prak. Skutečného krasavce. Žádnej dvojitej klacek, co hned rupne, ale pořádněj ocelovej kousek se zářezama na gumu a s držadlem přímo do ruky. Dostal ho od Benyho k narozkám. Beny prak udělal poslední rok na učňáku a dal mu ho tajně, aby doma nevěděli, a řek: „Nakukal sem mistrovi, že doma potřebujem dvojitou oj... ten kretén to sežral... ale vono mu to spíš bylo jedno.“ Druhej den šli na střechu a zastřelovali prak na jabkách starýho Loupáčka, dokud nebyl úplně vyladěnej.

Teď se Víťan krčil za komínem, natáh gumu — *těěěng*. Těsně vedle Klepetky. Klepetka se lek, začal se rozhlížet jako potrefenej krocan a Víťan se moh usmát. Nejradši by takhle ostřeloval Fabrikanta, ale na toho si netrouf, a jako na potvoru je to Benyho nejlepší kámoš. Vlastně jedinej. Víťan mu stejně ukáže. Sjel ze střechy rovnou do pokoje. Z předsíně si přines telefonní seznam a v cukru letu si psal na ruku číslo do rozhlasu.

Víťan vešel do sběrný a hodil krabici na váhu jako minule. Tentokrát Fabrikant vyšel z boudy.

„Teda ty máš kuráž se sem vracet, smrade,“ uvítal Víťana.

„Sem si to zjistil a musíte to vzít.“ Vítan sáhnul pod košili, rozbil dopis a strčil ho Fabrikantovi těsně před oči.

„Co je? Co mi to cpeš před hubu?“ Fabrikant mu vytrh dopis z ruky a začal číst. Vítan stál před ním a byl celej napjatej a taky se trochu bál, že to bude Fabrikantovi šumák. Fabrikant dočet, podíval se na razítko a začal se smát. Smál se tak, jako se nesmál dlouhý roky.

„Ty vole, smrade, ty seš numero!“ Znovu se podíval na lejtstro a hlasitě čet: „...*k rukám SOUDRUHA Víta Benovského... Se soudružským pozdravem Míru zdar redakce Rádce spotřebitele...* To je, vole, prdel, vole...“ Fabrikant se opřel zády o zeď, jak ho smích unavil. Podíval se konečně na Vítana.

„Tak jo. Já ti dám pade a necháš mi to lejtstro.“

Vítan se zamračil. Byl nedůvěřivej.

„Proč?“

„Protože by mi jinak nikdo nevěřil, ani Beny, že seš takovej hajzlík.“ Fabrikant se začal znovu smát. Až si to přečte Hany, bude se tlemit celej večer. Už se na to začínal těšit. Zeptal se ještě jednou: „Tak co, smrade? Bereš? Jestli ne, tak si sbal ty cajky a táhni. Eště máš u mě vroubek za ty blbý kecy minule...“

Vítan se zamračil, ale bylo vidět, že Fabrikant neni nalaďenej na bůhvíjaký smlouvání. Kejv a řek: „Tak jo...“

Fabrikant sáh do šuplete a plácnul padesátkou o stůl. Vítanovi zasvítily oči, hráb po bankovce a rychle si ji nacpal do kapsy. Až pak řek: „...a neříkejte mi furt smrade... laskavě.“

„Tak jo... *soudruhu Benovský...*“ Fabrikant se znovu rozesmál. Vítan se nasupil a vyběh bránou do ulice, právě

když dovnitř vcházel Beny. Fabrikant pozoroval, jak malej smrad plác Benyho v běhu po ruce a jak se Beny zašklebil a něco mu řek. Potom se Fabrikant podíval do kýble. Z vody čouhaly dvě poslední lahve.

Šel nahoru ulicí a byl plnej zuřivýho vzteku. Vzteku na sebe, že ho to dokáže ještě po těch letech rozhodit. Vrazil do nich úplně pitomě na rohu u mlíčňáku. Smáli se, a když ho zmerčili, rázem přestali. Dva, možná tři řekli *ahoj*, ostatní sklopili hlavy a bylo jim trapně. Benymu bylo trapně desetkrát víc, protože oni si trapnost rozdělili mezi sebe, ale on na to byl sám.

Spolužáci, pomyslel si a v duchu se ušklíb. Celou osmičku byli nerozlučná parta a v ní Jana a Bingo, co měl stejně blbý známky jako Beny. Jenže Bingovi máma šlápla na krk a donutila ho, aby se začal šrotit, a poslala ho do devátý třídy. Benyho nikdo pod krkem nechyt, takže mazal z osmičky rovnou na učňák a Bingo šel s ostatníma do devítky a potom na gympl.

Od tý doby jako by byl pro ostatní prašivej. Stačilo k tomu jediný setkání po prázdninách, aby na to přišel. Seděl mezi nima na zahrádce U Študáka a jako by pro ně byl neviditelněj. Uhejbali očima a Jana visela na Bingovi, kterej vyprávěl debilní historky. Ta samá Jana, která mu ještě před půl rokem říkala, jak ho miluje. Ani si nevšimli,

že odešel. Potom je víc než čtyři roky neviděl a teď je potká všechny najednou.

Chtěl jít domů, ale byl rozhozenej a zamířil ke sběrně.

„Ser na ně, vole... dyť sou to rozmazlený idioti,“ Fabrikant mu podal odzátkovanou lahev a Beny se pořádně napil. Jako by tím splachoval vztek. Fabrikant pokračoval ve svejch meditacích.

„Čoveče, co by byli bez svejch zazobanejch fotrů? Hovno, tajemnický synci a primářský cerunky...“ Šlehnul okem po Benym a byl rád, že se Beny usmál.

„Ty budeš slavnej fotograf, máš voke, umíš to vidět, to se nedá naučit, vole. Ať se dou vysrat, jednou se budou divit, až tě budou plný časáky...“

Benymu bylo líp.

„Tak jo, Fabry. Já musim. Zejtra bych přišel dělat... a díky.“ Máv na rozloučenou a vzal to strání přímo nahoru.

Bylo mu sice trochu líp, ale ne tak, aby dokázal nemyslet na to, jak sou ostatní už na vejšce a von kvůli učňáku skončil sám a bez holky. Jednou, ještě na základce, dovolili Janě rodiče, aby ho vzala k nim na chalupu. Dojeli tam v pátek skoro za tmy, její táta zatopil v kamnech a matka pořád strkala hlavu do pokoje, kde hrál s Janou a jejich malým Vlastou karty. Potom zavolala Janu do kuchyně a za chvíli svolali všechny k večeři. Beny by dal krk na to, že ta semetrika valila Janě do hlavy kecy jako „doufám, že tvůj vztah k tomu chlapci nepřesáhne kamarádský rozměr“. Neměla ho ráda, to Beny jasně věděl. Tatík byl celkem v pohodě, ale Beny se s ním necejtil dobře. Doktor Vebr se ho třeba zeptal: „jaké máš plány do budoucna,

chlapče?“ a Beny nevěděl, co na to říct. Tak jen pokrčil ramenama a doktor měl chvíli zvednutý obočí a potom se ho už na nic neptal.

Ustlali mu na druhým konci chalupy, než spala Jana s Vlastou, a když šel v noci na záchod kolem ložnice starých, všim si, že semetrika nechala pootevřený dveře. V duchu se strašně smál. Hlídala, aby cerunka nepřišla o něco, co už dobře půl roku neměla. Protože Beny se vyspal s Janou už v zimě, když byly uhelky. A ne jednou, a přímo u doktorovejch doma. V noci nemoh spát a doufal, že ráno utečou s Janou do lesa a tam si to rozdaj, ale chyba lávky. Matinka byla ve střehu jak partyzánská hlídka.

Ráno snídali všichni u jednoho stolu a bylo tam žrádla, že to Beny nezažil. A máslo neměli jen tak hozený na stole, ale v piksle s dekle. Šunky a různý salámy byly poskládaný na talíři do vrtulí a proložený sejrama a zelinou. A čaj a kafe a džus vyždímanej z pomerančů. Beny znal jen plechovky, Víťan v nich má dneska pastelky. Kdy si je dostali od tety, každej jednu, ale tohle chutnalo úplně jinak. Doktor Vebr se bavil s Vlastou o škole a doktorová švitořila o tom, jak bude krásně a jak pudou všichni na houby. Beny věděl, že je to v prdeli, a byl tak znechucenej, že si ani nevzal do lesa foťák.

Byl to totálně ztracenej víkend, semetrika je nepustila ani na moment z dohledu a přitom přehlížela Benyho jako něco, co jí kazí pěkněj výhled. Starej Vebr chodil lesem a ukazoval špacírkou: houba, houba, a ostatní skákali tam, kam namířil hůl. Beny dělal, že to nevidí, a připadal si jako kašpar. Jana se neodvážila s ním skoro

promluvit a on měl obrovskou chuť zařvat: „Já sem šukal s vaší Janinkou, když jí ještě nebylo ani patnáct, vy debilové,“ a představoval si, jak se semetrika kácí do borůvek a nad ní stojí doktor s vytaženým obočím a košíkem křemenáčů. A jak se jinak nestane vůbec nic, protože by doktorová nebyla štonc přiznat, že si jejich dcerka začala ani ne v patnácti s takovým hejlem s čerstvou občankou.

„Čemu se řehtáš?“ zeptala se ho tehdy Jana a on si uvědomil, že se směje nahlas.

„Ále, sem si jen něco představil,“ odsek jí.

Jak teď o tom přemejšlel, už v tom lese bylo vlastně jasné, jak se věci maj. U nich doma se snídalo z mastného papíru a sedět společně u stolu nikoho nenapadlo. Proč taky. S Víťanem se vyhejbali fotrovi, jak mohli, a matka se snažila bejt neviditelná pro všechny v baráku. Měla fotra plný zuby, nechala ho vylejvat si na nich vztek a dělala, že to nevidí a neslyší.

Beny si vzpomněl, jak jednou fotr přišel domů nacamranej a vytáh je z postele a seřezal, protože nechali na stole v kuchyni roztahaný syrečky.

„Vy hajzlové zasraný, smrdí to po celým baráku,“ řval na ně a mlátil je řemenem. Blbý bylo, že jejich pokoj byl malej a skoro nešlo vyhnout se ráně. Byli tenkrát s Víťanem samý jelito, a to Víťanovi nebylo ani sedum.

Takže jak o tom dumal, bylo asi už tehdy o víkendu na chatě doktorský famílie vidět, že Beny není ta klasa, kterou si představujou pro dcerku. Ale taky myslel na to, co říkal Fabrikant. O tom, že jednou bude slavnej. To by fakt bral, procvakat se až do nějakýho hodně dobrýho časáku, aby se o něm psalo třeba ve *Fotografii*.

Vzpomněl si na dědu. Na to, jak mu ukazoval fotky, který jako mladej nafotil v Tatrách a na Baltu. Některý má Beny ještě schovaný. I když děda neměl žádnou komoru a musel si nechat fotky vyvolávat, focení byla jeho velká vášeň.

„Když se budeš pozorně dívat a vybereš si očima záběr, tak ho potom musíš eště najít přes fotoaparát...“ radil mu děda na dvoře a Beny ho tehdy vyfotil. Udělal svou úplně první fotku. Nepovedla se mu, zmáček to proti slunci, ale i tak je vidět, jak se děda směje.

Nikdy nepochopim, jak může bejt fotr tvůj syn, řek v duchu dědovi snad postý a poprvý ho napadlo, že ani sám děda to asi nechápal.

To bys koukal, dědo, jakou mám teď fotokomoru a jak můžu dělat. Škoda že už tu nejsi, moc rád bych ti to všechno ukázal.

Představil si dědu, jak sedí před sběrnou s Fabrikantem a s Hanym, vypráví jim o Baltu, o velkejch lodích a jeřábch a o malejch člunech, který ty obry naváděly do doků. Potom by si šel prohlídnout Benyho nový fotky, možná by vyzkoušel zvětšovák a pak by si všichni dali pivo.

Děda umřel, když bylo Beny mu dvanáct, a on tehdy strašně brečel, ale opravdu mu děda začal chybět až teď, když umřela i babička a fotr nechal barák bráchancovi. Ten to tam všechno úplně přestavěl a zničil. Už to nebyl dům, kam Beny jezdíval po smrti dědy za babičkou a hrabal se v dědovejch šuplatech. Ještě že si včas odvez aspoň fotky.

Byl tak zabranej do vzpomínek, že si ani nevšim velkého srocení před domem starýho Loupáčka. Na kraji houfu odchytil Vířana.

„Brácha, vole, co se děje?“

„Beny... že deš. Vodvezli Růženu. Sanitka ji vodvezla. Byla celá zmlácená... a nebyla v tom... no... ve vědomí.“

„Při vědomí?“

„Jo, při vědomí. Byla vomdlelá.“

„Co se stalo? To Loupáček?“

„Asi jo... hele... koukej, policajti dou vod nich...“

Beny natáh krk, aby líp viděl přes čahouna Krocínka. Krocínek se otočil k chlápkovvi, kterýho Beny neznal, a řekl:

„Měli ho zavřít, hajzla. Dycky když se vožere, mele v hospodě vo tom, jak na Volšana vošahává mrtvoly, dobytek jeden... myslim si, jestli je taky nešoustá...“

„No nekecej...“ chlápek kroutil hlavou a zeptal se: „Von tam jako dělá?“

„No, meje mrtvoly před funusem...“

Beny dál neposlouchal. Otočil se k Vířanovi, ktorej ho tahal za rukáv.

„Hele, Beny, byla tu pošťačka a prej máš u nich rekoda... no... dopis. Doporučenej.“

„Proč to tu nenechala?“

„Vona chodí jiná, Třebelice si prej zlomila nohu... Beny, ale je to vod vojáků...“ Vířanovi přeskočil hlas. „Že tam nepudeš? Že ne? Slíbils to!“

Beny se k Vířanovi nahnul a zašeptal: „Sem ti říkal, že pro to dělám všeko. Tak mi drž, brácha, palce, ať to stačí... A taky drž hubu, hlavně doma. Ať mi to fotr eště nezesere.“

Odpoledne se Beny snažil vyvolat pár fotek, ale nemoh se soustředit. Pořád mu před očima jel film s umláceným vojcem z Fabrikantovy historcky a jako titulky mu k tomu

běžely všechny zkazky, který o vojně slyšel nebo si představoval. Nakonec toho nechal a přidal se k Fabrikantovi a Hanymu. Seděli před boudou a Hany zrovna říkal:

„...ti povídám, že nejlepší talijány míval dycky Lacina u viaduktu.“

Zapálil si, poslouchal ty dva, jak se hádají o buřty, a pozoroval, jak slunce roluje zpátky poslední paprsky jak sviňovací metr. Zejtra to musí klapnout, kurva. Vstal a řekl:

„Tak já puďu a zejtra na mě myslete...“

„To teda budem. Kdy se ukážeš? Budem napnutý jak švihadla,“ řekl Fabrikant.

„To nevím, myslím, že dopoledne bude hotovo. Přijdu potom...“ odpověděl Beny a Hany dodal:

„Vod rána tu budem tvrdnout na suchu, mladej. Tak nás nenech dlouho čekat, ať to můžem zapít. Jináč než dobře to dopadnout nemůže...“

Beny kejv a vydal se ke zkratce na skále. Ti dva se ještě chvíli dívali jeho směrem, ale viděli jen rudou tečku zapálený cigarety a potom už nic. Jako první promluvil Fabrikant: „Má to kluk teď těžký. Doma na hovno, sotva dodělal učňák, už má vojnu na krku... Nedávno mi řekl, jak potkal bejvalý spolužáky. Dělali, že ho neviděj, ksindl jeden prominentní.“

„No jo...“ Hany mlask, zavrtěl hlavou a chvíli mlčel, jako by vážil slova. Nakonec se rozmluvil: „Neměl bys ho tak heftovat, Fabrikante. Von je potom eště víc navztekanej a je tak nasranej, že si na to nakonec zvykne a každého vod sebe vodežene...“

Hany chtěl ještě pokračovat, ale Fabrikant mu skočil podrážděně do řeči:

„Já ho heftuju? Tak já ho heftuju? Já se ho jen snažim povzbudit. Tyhle dětičky čtou chytrý knížky a chytře vo nich mluvěj, i když z nich chytrý vůbec nejsou, a přitom takovej fakt chytřej a šikovnej kluk... ále, škoda mluvit...“ Fabrikant uřal řeč stejně rychle, jako ji začal, a zprudka si přihnul. Hany cejtil, že je uraženej, a tak řek smířlivě:

„Já vim, má kliku, že má kde dělat, a já bych mu taky přál, aby byl slavnej a všem vytřel zrak... já jen, aby si to nepodělal, aby taky potkal ňákou holku, aby prostě nezahořk... to je celý,“ dopověděl skoro omluvně a natáh k Fabrikantovi ruku s načatou krabičkou startek. Fabrikant si jednu vyklep, zapálil si a zabručel:

„Já vim, ale já taky nejsem žádněj vychovatel. Dyť se na nás podívej, ty seš starej, já už taky brzo budu, a místo abysme si tu lebedili, řešíme trable cizího kluka.“

„No jo, ale von už neni cizí,“ řek Hany. Stejně jako kdysi nebyl cizí Ságo. Fabrikant byl jedinej, komu o Ságovi řek, a tak teď moh říct i to, na co zrovna myslel.

„Když umřel Ságo, byl jen o trochu starší, než je teď Beny. Asi proto mi to tak haraší v palici...“

„Ale Beny neni žádněj invalida, von má před sebou pěkněj život, na sichr,“ namít Fabrikant.

„Tak si na to připijem,“ usmál se na něho Hany a flašky cinkly o sebe do tmy. Fabrikant si řek, že dlouho nepsal mámě a tátovi, a Hany myslel na to, že potkat Fabrikanta bylo velký štěstí.

Beny se rozhlížel po chodbě. Všude kolem stejný zoufalci. Někteří žmoulali v ruce obálku s červeným pruhem,

všichni byli bledý a vypadali vyděšeně. Složil lokty na kolena a snažil se zhluboka dechat.

K Benymu se naklonil kluk, kterýho znal od vidění.

„Já nechápu, proč tu tvrdnem od půl sedmý, když je vosum a eště tu nejsou...“ šeptal mu.

„Nevim...“ odsek mu Beny. Bylo mu jasný, že takhle je dušej schválně, ale nebylo mu do řeči. Všechny naděje vložil do obálky, kterou roky plnil doktorskejma zpráva-ma o zmrzačenejch zádech. Vlastně za to moh poděkovat fotrovi, protože čím víc ho fotr prudil řečma o vojně, tím větší z ní měl vítr. Přitom fotr sám na vojně nebyl, uhrál to na záněty ledvin. Jenže fotrovi sehnal doktora děda, kdežto Beny v tom byl sám.

Začal simulovat už ve třinácti a vartoval po doktorech. Schovával si každý lejstro a hlavně ty, v kterejch se psalo, že má *šermana*. Od jednoho felčara na Karláku si pamatoval, že podle vojenskejch tabulek musí mít napadenejch nejmíň šest obratlů. Rozhod se, že to bude sichrovat osmi.

Zíral na obálku a cejtil, jak ho lepkavej strach spojuje s ostatníma ubožákama. Klepaly se mu nohy a prsty měl bílý, jak je zatínal do kolen, aby ten třas zastavil. Zrovna když se pral s rozvibrovaným tělem nejvíc, přepocho-dovalo přes chodbu stylem *přímo hled* sedm lampasáků a jedna lampasačka v bílým plášti přes uniformu.

„Ty vole, to je v prdeli... ty vypadaj drsně,“ vypadlo polohlasem z mrňavýho zrzka. Jeden lampasák otevřel dveře a vyštěk do chodby: „Adamec.“

Vlasatec u okna se odlepil od zdi a vešel dovnitř. Na chodbě bylo úplný ticho, všechny paka byly mrtvý hrůzou. Po chvíli vlasatec vyšel ven a zrzek vyhrknu: „Tak co?“

Vlasatec zakrákal, jako by měl vyšmirglovanej krk:
„Tankáni... to je v úplný prdeli, kurva...“

Vzápětí lampasák zařval: „Benovský.“

Beny stál před dlouhým stolem a nevěděl, jak se tam dostal. Blond drdol v bílém plášti si něco šeptem řek s uniformou vpravo a potom zavelel: „Soudruhu Benovský, přistupte!“

Beny udělal dva kroky ke stolu a položil na něj obálku.
„To je co?“

Beny si vzpomněl na Fabrikanta. „Bud' *přivětivej*, vole, jako by sis šel pro vízum do Ameriky, rozumíš?“

„To sou lékařský záznamy o vyšetřeních mých zad. Mám dlouhodobě problémy s páteří a byl mi diagnostikován šerman...“ Beny odrecitoval větu, kterou se učil celou noc.

„Ááááá-ha...“ řek bílej plášť a bylo v tom jasný sdělení, že na ně si Beny s nějakejma doktorskejma pohádkama nepřijde.

Ruka patřící k drdolu klepala rudým drápem na papír s razítkem tělovýchovný jednoty.

„Tady ale čtu, *sou-dru-hu* Benovský, že jste sportovec...“ věta zůstala viset ve vzduchu jako fanfára, která troubila, že na sportovce je armáda zvlášť narychtovaná.

Beny najednou neměl tělo, jen hlavu, která mu jako psací stroj vyfukávala na jazyk slova a on je plival ven.

„Ano, ale právě proto, že mám šermana, už nejsem.“ Dostával se do ráže a viděl, že to na ně zabírá. Přidal.

„Já sem byl vybraněj, abych reprezentoval na Dukle! To tam máte taky. A právě kvůli mému postižení sem byl donucenej vrcholovýho sportu zanechat!“

Lampasák na kraji stolu si rybičkou okrajoval jabko, další zíral z okna. Bylo to mezi Benym a drdolem.

„Tak se tu znovu dívám na vaši *lé-kař-skou* zprávu, soudruhu Benovský, ale ona není platná...“ Poslední slovo zazpívala jako árii. „Vy tu totiž nemáte razítko a podpis *od-bor-né-ho* lékaře, ale pouze — obvodního...“ poslední slovo vyplivla, jako by rozkousla chrousta. Lampasák vedle ní pohoršeně zakroutil hlavou.

Beny věděl, že mu utíká čas.

„Sem bejvalej reprezentant a moh sem hrát za Duklu. To si můžete zjistit. A jestli vám chybí razítko odborného doktora, tak já vám ho zejtra přinesu.“

Drdol se zakymácel, jak se bílej plášť pod ním předklonil. Rtěnka se rozvlnila jako tlustej rudej červ.

„No dobrá, soudruhu Benovský. Takže zítra vás tu očekáváme. Zatím jste odveden.“

Beny šátral ve své hlavě po knoflíku, kterým vypne gilotinu.

„Ale říkala ste, že mám přijít zejtra...“

„Ano, když *zít-ra* přinesete doklady řádně potvrzené *od-bor-ným* lékařem, můžete být vyřazen... odchod.“

Hodila mu přes stůl obálku a kývla na lampasáka u dveří: „Zavolejte Berku...“

Beny poslechl sestru a sed si na lavici v čekárně. Byl odhodlanej čekat třeba do noci. Pár berlí a jedna zlomená noha se vystřídaly v ordinaci a Beny zůstal v čekárně sám.

Otevřely se dveře, ale vyšel rovnou doktor a bylo jasné, že má fofr. Beny vyskočil, ale doktor nezpomalil.

„Pane doktore, prosím vás...“ zoufalství v Benyho hlase muselo bejt jako hrom, protože bílý sandály přestaly maširovat k výtahu a otočily se k Benymu.

„Pane doktore.... já... když nebudu mít to správný razítko, tak mě odvedou... Já potřebuju jen razítko od vás, že všechno, co tu mám, je pravda. Sim vás...“

Totální výplach děsu.

„No... dobrá. Tak pojď...“

Doktor se otočil zpátky k ordinaci a šťouch Benyho do zad, aby ho popohnal. Asi fakt spěchal.

Vzal si od Benyho obálku a spěšně listoval v papírech.

„Benovský, Benovský... hmm... jo, poslouvej... jeden Benovský mi dělal doma elektřinu...“

„No, to je můj... táta.“ Beny usoudil, že *foťr* se teď nehodí.

„Tak to jo. Tak to soudruhům vod armády pěkně všechno potvrdíme.“

Otevřel šuple, chvíli se hrabal v razítkách, než našel to, s kterým byl spokojenej. Potom bral jedno lejstro za druhým a štemploval rohy. Benymu to znělo jako bubny svobody. Doktor ještě na dvě zprávy připsal pár klikyháků.

„Tady to máš. Připsal jsem tam, že fyzická námaha je pro tvůj organismus *nepřijatelná*. A taky že máš osm zasažených obratlů.“

Beny pochopil, že jeho osobní Ježíšek nosí bílej plášť a s perem FKN Vinohrady dokáže úplný divy.

„Děkuju, děkuju strašně moc, pane doktore... já...“

„Neděkuj a pozdravuj tátu... a držím palce.“

Beny vyšel před špitál a cejtil, jak polovina strachu zmizela v křoví. Přešel křižovatku a zapad do parku. Bylo

před polednem, trochu mrholilo a park byl prázdný. Beny si sed na mokrou lavičku a zapálil si. Tak fotr. Nakonec mu pomoh fotr, kterej ho tam chtěl nejvíc. Možná víc než drdol. Ale to se ještě ukáže, jestli sou všechny ty štemply k něčemu. Vzpomněl si, jak mu řekla *můžete být vyřazen*, a to *můžete* způsobilo, že půlka ztracenýho strachu se vrátila z vejletu do křoví a děs byl zase kompletní. Chvilí seděl, ale jen proto, že nevěděl, kam jít v tuhle hodinu. Potom si vzpomněl, že na něho čekaj Fabrikant a Hany. Dneska je zklame, ještě se nic zapíjet nebude. Věděl, že nebude spát ani tuhle noc. Zejtra se ukáže.

„Tak, soudruhu Benovský, vy pojdte rovnou s námi.“ Z lampasáckýho šiku se vysunul rudej dráp, kejv na Benyho a zasek se mu do hlavy jak udice do rybí tlamy. Vlečenej na armádním vlasci Beny zaslech šumění, jak si chodba vyměňovala ustrašenej údiv.

„Tak ukažte...“ Rudej dráp se natáh po obálce a začal listovat.

„Hmmm... takže razítka jste, koukám, soudruhu Benovský, doplnil...“

„Ano, pan primář Koutecký ještě dopsal zprávu. Takovou sem taky odevzdal kapitánu Machotovi...“

„Prosím...?“

Beny pochopil, že se chytili. Ten krajní dokonce přestal zírat z okna.

„Ano, kapitán Machota mě chtěl do Dukly, ale právě pro tohle už to nešlo. Taky sem mu dones takovou stejnou zprávu. Dneska už je major...“ Vteřinu se bál, jestli s majorem nepřestřelil, protože dráp se zamračil.

„Mno... dobrá...“ Dráp si Benyho vychutnával.

„Takže... vyřazen.“

Benymu to znělo jako vítěznéj virbl, když dráp bouch razítkem o kartu. Potom se skoro všichni podepsali a posunuli kartu k němu po stole.

S kartou v ruce si neodpustil otázku.

„Takže sem vyřazenej nafurt?“

Oči pod drdolem se zúžily. Beny dostal vítr, aby to ještě nevzali zpátky.

„Ano. Jste vyřazen *na-porád*.“

Beny se musel venku opřít o zeď a dát si pár rychlejš sluků, aby se vzpamatoval. Pak vlez do tramvaje a sjel pár stanic k Jarovu. Cestou zjistil, že strach uletěl mezi trolejema, jako když foukneš do bublifuku, a když vystoupil, bylo mu lehce jako ještě nikdy v životě.

Zmák sem to, dědo, úplně sám, a žádnýho doktora Veselýho sem nepotřeboval. Představil si v duchu, jak se bude tvářit fotr, až se to dozví, a pocejtil závrať škodolibý radosti.

Když vyskakoval z prázdný tramvaje, dostal ukrutnou chuť na rum, kterej včera Hany s Fabrikantem zklamaně vrátili do fochu pod vaříčem, a ze samý radosti se roze-smál nahlas.

„Brej den,“ zatlemil se na babu, která se po něm pohoršeně ohlídlá.

Stráň ke sběrně sbíhal, zrovna když se na obloze trhaly mraky a Fabrikant špéroval jako každý ráno vrata šutrem.